

XVII PREMI INTERNACIONAL RAMON LLULL
Parlament de Francesc Vallverdú,
membre emèrit de l'Institut d'Estudis Catalans
i president de la Fundació Congrés de Cultura Catalana

Com a president de la Fundació Congrés de Cultura Catalana, em correspon d'adreçar-vos unes paraules de caràcter institucional, ja que els mèrits del guardonat han estat brillantment destacats pel president de l'IEC, senyor Salvador Giner.

D'entrada, vull advertir que en aquesta avinentesa del XVIIè. Premi Internacional Ramon Llull hi concorren unes circumstàncies prou excepcionals que m'autoritzen a desbordar l'estricta formalitat d'aquest acte.

Cal recordar que fa vint-i-un anys la FCCC va tenir la feliç idea d'instituir el Premi Internacional Ramon Llull per premiar una personalitat o entitat rellevant en el camp de la catalanística universal i que aquesta distinció, des de l'any 2004, s'atorga en fructífera cooperació, conjuntament amb l'Institut Ramon Llull.

El primer Premi Internacional Ramon Llull fou concedit l'any 1986 i recaigué en la benemèrita Anglo-Catalan Society, un dels principals impulsors de la qual era precisament el prof. Alan Yates. Des d'aquell moment, les relacions de la Fundació amb Alan Yates i l'Anglo-Catalan Society han estat estretes, intenses i beneficioses, com ell mateix acaba d'indicar. Podeu perfectament entendre, doncs, l'enorme goig que sentim des de la nostra Fundació per aquest reconeixement públic a una figura que, per nosaltres, és com si diguéssim “de la casa”.

Però hi ha una segona circumstància especial que concorre en la persona guardonada. En aquests moments joestic parlant a la seu de l'IEC, la nostra primera acadèmia, a la qual tinc l'honor de pertànyer. I el cas és que el prof. Alan Yates és també membre corresponent de l'Institut –i, en aquesta condició de col·lega, entendreu fàcilment el valor afegit que significa per a tots plegats aquesta distinció.

Finalment, *last but not least*, no puc amagar-vos la meva alegria més íntima: conec l'Alan Yates des de la primeria dels anys 70 i al llarg de tots aquests anys hem mantingut una ferma amistat. Conservo una atapeïda correspondència dels anys 72 a 75, quan a Edicions 62, on jo aleshores treballava, preparàvem l'edició catalana de la seva tesi doctoral: *Una generació sense novel·la?* (1975). Recordo, també, molt gratament, els dies passats al Fitzwilliam College de Cambridge, l'abril de 1973, quan l'Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalana es constituí formalment. Durant aquests dies de convivència col·legial, la nostra amistat es refermà (a la qual cosa hi ajudà potser el fet que a tots dos ens agradava la cervesa!).

Espero que després d'haver-vos explicat aquest cúmulo de circumstàncies, comprendreu que el meu ànim exulti.

I acabo. Benvolgut Alan, l'enhorabona i per molts anys!

Barcelona, 5-VI-2007.